

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. Balsai Szabolcs ügyvéd (1126 Budapest, Beethoven u. 2/b.) által képviselt **dr. Répás József felperesnek** – dr. Gregor Katalin jogtanácsos által képviselt **Egyenlő Bánásmód Hatóság** (1013 Budapest, Krisztina krt. 39/B.) **alperes** ellen közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében - amely perbe dr. Fazekas Tamás ügyvéd (1055 Budapest, Nyugati tér 6. III/6.) által képviselt **Magyar Helsinki Bizottság** (1051 Budapest, Bajcsy Zsilinszky út 36-38.) **alperesi beavatkozó** az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 20.000.- Ft (húszezer) forint eljárási illetéket az illetékügyi hatóság külön felhívására a Magyar Államnak fizessen meg.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 90. 000.-Ft (kilencvenezer) forint, az alperesi beavatkozónak 60.000 (hatvanezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

INDOKOLÁS

erőszakos halálát követően Kiskunlacházán 2008. novemberben roma ellenes közhangulat alakult ki a helyi lakosság körében. A helyi önkormányzat 2008. november 28. napjára összejövetelt szervezett „Demonstráció az erőszak ellen az életért” címmel. A felperes demonstráción előadott felszólalása szerint: „Féljének az erőszakot tevők, a tolvajok, a gyilkosok! Kiskunlacházán nincs helye az erőszaknak, nincs helye a bűnözőknek, Kiskunlacházán elég volt a roma erőszaktól! Kiskunlacháza és Magyarország a békés törvénytisztelő polgároké. Most már ne hagyjuk, hogy ellopják a javainkat, megverjék az időseket és meggyalázzák a gyermekeket. Ma még mi vagyunk többen.”

A felperes a Mi Új ságunk helyi önkormányzati lap 2009. márciusi számának 9. oldalán „Most már tényleg elég volt!” címmel közölt egy írást, amely 2009. február 11. napján megjelent a Magyar Nemzet című lapban is. A felperes álláspontja szerint „Egyre-másra látnak napvilágot azok a brutálisabbnál brutálisabb bűncselekmények, amelyek elkövetői igazoltan cigány származásúak voltak. A balliberális média és a kormány felelős tagjai ennek ellenére továbbra is rasszizmusról beszélnek.... Sajnos azt kell mondani, ma Magyarországon nyílt intézményes rasszizmus folyik a magyarság ellen.... Itt nemcsak rólunk van szó, hanem minden tisztességes cigány emberről, aki megpróbál emberként boldogulni. Ők is elszenvedői a brutalitásoknak. Be kell végre fejezni a társadalom terrorizálását, és szándékos félelemben tartását. Nem lehet elfogadni, hogy egyesek a kisebbségi lét álarca mögé bújva több jogot élvezzenek, mint a többségi társadalom. Egy normális társadalom működésének alapja az, hogy az emberek biztonságban érzik magukat. Egy olyan világ, ahol, ha este elmegeyek otthonról, akkor a saját lábamon és nem hullaszákban érkezem haza.”

A felperes a Mi Újságunk 2009. októberi számának 12. oldalán nyílt levelet intézett Magyarország miniszterelnökéhez. Ebben többször utalást tett a romák által elkövetett bűncselekményekre, majd megkérdezte: „Hány Olaszliszka kell még?” A levél további részében hangot adott azon véleményének, hogy a hatóságok a romák biztonságát fontosabbnak tartják a magyarokénál, majd feltette a következő kérdést: „Tudja-e hogy mi a valóság a mai Magyarországon, melynek Ön a Miniszterelnöke? Cigányok rugdosnak halálra embereket, láncfűrészsel fenyegetik a magyar gazdákat, mert azok meg akarják védeni a tolvajoktól terményeiket. Magyar embereket tartanak egyes cigányok rabszolgasorsban, gyerekeket vernek meg mobiltelefonjaikért, és hogy elvegyék kis zsebpénzüket. Idős munkában megőszült emberek rettegnek cigány tizenévesektől, akik kaszákkal támadnak azokra, akik szót emelnek az erőszak ellen, és akik orvosokat fenyegetnek meg, hogy kábító hatású gyógyszereket írjanak fel részükre. Az Ön Kormányja mindent megtett, hogy a Magyar Gárdát betiltsa mondván, hogy félelmet kelt és gyűlöletet szít, de miért nem tiltja be a cigány szabadcsapatokat, akik felfegyverkezve egész megyéket tartanak rettegésben, akik még a rendőrökre is rátámadhatnak büntetlenül?.... Minden becsületes magyar és cigány ember azt akarja, hogy végre rend legyen Magyarországon!... Emberek milliói rettegnek a cigányság egy része általi állandó erőszaktól.”

A felperes fenti magatartásaira és más megnyilatkozásaira tekintettel a beavatkozó kérelmet nyújtott be az alpereshez, amelyben arra hivatkozott, hogy a felperes megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, magatartásával kimerítette a zaklatás tényállását. Az alperes 2010. január 19. napján kelt EBH/187/1/2010. számú határozatával megállapította, hogy a felperes polgármester a település roma kisebbségéhez tartozó személyekkel szemben 2008. november 28. napján tartott demonstráción elmondott beszédével, valamint a magyarországi roma közösséggel szemben a Mi Újságunk című önkormányzati lapban 2009. márciusában és 2009. októberében megjelent írásaival megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, és megvalósította a zaklatás tényállását.

A felperes keresetet terjesztett elő a határozat felülvizsgálata iránt, amelyben vitatta, hogy megnyilatkozásai bármilyen módon, bárki jogait megsértették volna. Előadta, hogy akár polgármesterként, akár nem polgármesterként előadott nyilatkozataira, az általa tanúsított magatartásokra az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 4. §-ának hatálya nem terjed ki, továbbá összeférhetlenségi okokra hivatkozott.

A Fővárosi Bíróság 8. K. 31.232/2010/3. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Megállapította, hogy az alperes eljárása során nem vizsgálta az összeférhetetlenség kérdését, és osztotta felperes álláspontját, amely szerint az alperes határozatból nem tűnik ki, hogy az Ebtv. hatálya alá tartozik-e a felperes cselekménye. Az eljárás bírósága álláspontja szerint az önkormányzat által szervezett lakossági demonstráción történő felperesi felszólalás a vélemény-nyilvánítás körébe tartozott, a felperes által előadottak nem képviselő-testületi ülésen hangzottak el, a felperes polgármesterként, de nem hivatalos minőségében vett részt a lakossági fórumon. Az alperes határozatának indokolásából nem állapítható meg, hogy mit tekint a hatóság olyan eljárásnak, intézkedésnek, jogviszonynak, amely megalapozza az Ebtv. hatályát. Az eljárás bírósága álláspontja szerint a felperes részéről a demonstráción elhangzott beszéd, cikk és a nyílt levél megírása nem tekinthető intézkedésnek, így nem teremt jogviszonyt, nem tartozik az eljárás fogalmi kritériumai közé sem. Az Ebtv. hatálya alá tartozás valamilyen hatósági önkormányzati eljárást, intézkedést, konkrét tettet, cselekedetet, tevékenységet jelent.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte. Az alperes részletesen kifejtett álláspontja szerint nem kellett vizsgálnia az eljárása során hivatalból, hogy fennállhat-e esetleges összeférhetetlenségi ok. Tévedett az ítélet abban, hogy a felperes nem polgármesterként járt el, ezért megsértette az Ebtv. 4. §-ának d) pontját. Álláspontja szerint az intézkedés, mint eljárás fogalma nem azonos a Ket. hatósági eljárás fogalmával, mert az Ebtv. más fogalomrendszert használ. A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény (a továbbiakban: Ötv.) 2. §-ának (3) bekezdése az önkormányzati jogok közé sorolja a helyi önkormányzat azon jogát, hogy véleményt nyilvánítson, és kezdeményezést tegyen a feladat- és hatáskörébe nem tartozó a helyi közösséget érintő ügyekben. A felperes e jogkörében járt el, amikor a demonstrációt összehívta, azon szerepelt, illetve, amikor a helyi önkormányzati lapban véleményt nyilvánított, amely tevékenysége az Ebtv. 4. §-a szerint intézkedésnek minősül. A felperes írásaival, felszólalása során az önkormányzatot képviselte, miközben az Ötv. által ráruházott feladatot látta el.

A beavatkozó ellenkérelmében csatlakozott az alperes felülvizsgálati kérelemben előadottakhoz. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Legfelsőbb Bíróság az alperes felülvizsgálati kérelmét kisebb részben alaposnak, nagyobb részben alaptalannak találta, és a Kfv.III.39.302/2010/8. számú ítéletével a jogerős ítéletet az indokolás részbeni módosításával hatályában fenntartotta.

Az ítélet indokolásában kifejtette, hogy az Ebtv. 4. § b) pontja alapján kifogásolt magatartások a polgármester, mint az önkormányzat szerve eljárásának, intézkedésének minősülnek, ha azok a polgármester illetve az általa képviselt önkormányzat feladat- és hatáskörébe tartoznak. Az önkormányzat által összehívott demonstráción a felperes, mint polgármester szólalt fel, és az önkormányzat lapjában, mint polgármester tette közzé véleményét. A továbbiakban vizsgálni kell a megismételt eljárásban, hogy ezek a tevékenységek tekinthetők-e olyan kifelé irányuló aktusoknak, melyek jogilag szabályozott társadalmi viszonyt hozhatnak létre az érintettekkel. A megismételt eljárásban az Ebtv. 10. § (1) bekezdésének alkalmazása során szükséges vizsgálni, hogy a zaklatás megvalósítható-e személyek csoportjával szemben figyelemmel arra is, hogy amikor nem csak konkrét személyre vonatkoztatható az adott tényállás, hanem személyek csoportjára is, olyankor ezt az Ebtv. külön kiemeli (pl. Ebtv. 10. §-ának (2) bekezdése). Az Ebtv. 10. §-ának (1) bekezdésében a zaklatás megfogalmazásakor csak az érintett személy 8. §-ban meghatározott tulajdonságára utal.

Az új határozatnak részletes indokolást kell tartalmaznia a Legfelsőbb Bíróság ítéletének indokolásában a megismételt eljárásra vonatkozóan kifejtettekre.

Az alperes a megismételt eljárásban 2012. április 20. napján hozott, jelen per alapjául szolgáló EBH/21/17/2012. számú határozatával megállapította, hogy a felperes polgármester a kiskunlacházi roma nemzetiséghez tartozó személyekkel szemben 2008. november 28. napján tartott demonstráción elmondott beszédével, valamint a magyarországi roma közösséggel szemben a Mi Újságunk című önkormányzati lapban 2009 márciusában és 2009 októberében megjelent írásaival megsértette az egyenlő bánásmód követelményét, és megvalósította a zaklatás tényállását. Az alperes a határozat indokolásában rögzítette, hogy az Ebtv. 4. §-a szerinti eljárás, intézkedés nem kizárólag hatósági intézkedést jelent, mert értelmezhetetlen lenne a nem hatósági jogkört gyakorló szervezetekkel szemben. Hangsúlyozta, hogy az önkormányzatok és szerveik az egész működésük során kötelesek az egyenlő bánásmód követelményének megtartására. A kérelemben kifogásolt magatartások a polgármester, mint az önkormányzat szerve eljárásának, intézkedésének minősülnek, mivel azok a polgármester illetve az általa képviselt önkormányzat feladat-és hatáskörébe tartoznak. Hivatkozott az Ötv. 8. §-ának (1) és (4) bekezdésére és az Ötv. 1.§(1) - (2) bekezdésére, hangsúlyozva, hogy az Ötv. és Ebtv. nem korlátozza az önkormányzat és szervei kötelezettségét, feladat-és hatáskörét az alapján, hogy a teljesítéshez szükséges intézkedés joghatás kiváltására alkalmas-e, vagy sem. A képviselőtestület által szervezett demonstráción való felszólalás nem választható el a felperes polgármester, mint az önkormányzat egy szervének az Ötv. által is szabályozott tevékenységétől. Az eljárás megindításának alapjául szolgáló panasz a kiskunlacházi romákat nevezte meg a sérelmet elszenvedőkként, és a tartalmi elemeit vizsgálva az alperes megállapította, hogy a zaklatás tényállása valószínűsítést nyert. Az alperes álláspontja szerint a zaklatás tényállása és az Ebtv. 20. §-ának (1) bekezdés c) pontjában rögzítettek együttes értelmezése alapján a felperes kifogásolt magatartása és azok eredményeként előállt sérelmes helyzet a zaklatás körében volt vizsgálható. A sérelmezett beszédek, írások nagy nyilvánosság előtt ismertté váltak, alkalmasak voltak arra, hogy elsősorban a kiskunlacházi romákkal szemben olyan ellenséges, támadó és megszégyenítő környezet kialakítását megerősítsék, fokozzák, amely e csoporthoz tartozók életére hosszabb időn keresztül negatív befolyást gyakorolhat, mivel társadalmi megítélésüket csorbítja.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes határozatának felülvizsgálata iránt, amelyben a határozat hatályon kívül helyezését kérte. A felperes arra hivatkozott, hogy az alperes nem tett eleget a Legfelsőbb Bíróság megismételt eljárásra vonatkozó előírásainak, nem vizsgálta, hogy a vitatott magatartások az Ebtv. 4. §-ának b) pontjának hatálya alá tartoznak-e, olyan kifele irányuló intézkedésnek, eljárásnak minősülnek-e, amelyek az önkormányzat feladat-és hatáskörébe tartoznak. A határozat rendelkező része és indokolása ellentétes, nem tartalmazza, hogy mely szavak és mondatok tekinthetők jogsértőnek, és ellentmondóan értékelte a felperes demonstrációval összefüggő céljait. A határozat a Ket. 109. §-ának (4) bekezdését, 72. § (1) bekezdés da) és ea) pontját sérti. Megjegyezte, hogy a határozatban hivatkozott jogszabályok, így az Ebtv. 15. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-ának (1) bekezdés a) pontja nem volt hatályban a határozat hozatalakor.

A Fővárosi Törvényszék 12. K. 31.431/2012/9. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az alperes a határozatának III. pontjában foglalt indokolása szerint vizsgálta a Legfelsőbb Bíróság megismételt eljárásra vonatkozó előírásait. Megállapította, hogy az alperes a beadványában és a tárgyaláson tett nyilatkozatában elismerte, hogy nem tett mindenben eleget az új eljárásra vonatkozó utasításoknak, és ezzel a felülvizgálni kért

határozat sérti a Ket. 109. §-ának (4) bekezdését.

Az eljárás bírósága hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V. 9.) KK számú véleményére, Magyarország Alaptörvényének 28. cikkére és kimondta, hogy továbbra is aggályosnak tekintette a zaklatás tényállásának csoporttal szembeni megvalósulását.

A jogerős ítélet ellen az alperes felülvizsgálati kérelemmel élt, amelyben annak hatályon kívül helyezését, és a bíróság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. Az alperes álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti az Ebtv. 1. §-ában, 10. §-ában, a Pp. 215. §-ában foglaltakat, mivel iratellenes megállapításokat tartalmaz, a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésébe ütközik, és kézbesítése sem felel meg a Pp. 219. §-ának (2) bekezdésében írt feltételeknek.

Az alperes kifejtette, hogy az eljárás bírósága az Ebtv. 10. §-ának (1) bekezdését kizárólag a jogszabály szövegének nyelvtani értelmezésével vizsgálta és ezt értelmezve helytelenül állapította meg, hogy az egyes szám első személyben történt fogalmazásra tekintettel a zaklatás tényállása személyek csoportjával szemben nem valósulhat meg. A fenti értelmezés ellentétes az Ebtv. 1. §-ával, amely szerint az alperes az egyenlő bánásmód követelménye alapján Magyarország területén tartózkodó természetes személyekkel, ezek csoportjával, valamint jogi személyekkel, és jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetekkel szemben járhat el. Az alperes álláspontja szerint az Ebtv. 1. §-át és 10. §-ának (1) bekezdését egymással összhangban kell értelmezni. Az eljárás bírósága ítélete iratellenesen állapította meg, hogy az alperes megsértette a Ket. 109. §-ának (4) bekezdését, mivel figyelmen kívül hagyta, hogy a határozat III. pontja részletesen kifejtette, a beavatkozó nem egy cigány nemzetiséghez tartozó személy, hanem a cigány nemzetiséghez tartozó meg nem határozott számú csoport érdekében lépett fel. A közérdekű igényérvényesítésre a személyek pontosan meg nem határozható nagyobb csoportját ért sérelem esetén nyílik lehetőség. Az alperes több tanút hallgatott ki, és a vallomások alátámasztották, hogy a felperes nem egy cigány nemzetiséghez tartozó személy emberi méltóságát sértette meg. Az eljárás bírósága túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, mivel a felperes a 2012. május 2. napján előterjesztett keresetében nem hivatkozott az Ebtv. 10. §-ának (1) bekezdésének megsértésére, ezért a jogerős ítélet sérti a Ket. 109. §-ának (4) bekezdését. A jogerős ítélet kézbesítése a Pp. 219. §-ának (2) bekezdésében meghatározott határidő elteltével történt. A jogerős ítélet perköltség megállapítására vonatkozó döntése a Pp. 75. §-ának (1) és (2) bekezdését, és a 32/2003. (VII. 22.) IM számú rendelet 3. §-ának (3) bekezdését sérti, mivel a felperes az ügyvédi munkadíjról szóló megállapodást nem csatolta. Az alperes a felperes képviselője által előterjesztett rövid előkészítő irat benyújtása miatt a tárgyalás elhalasztását követően az elvégzett munkával arányosan 10.000-30.000,-Ft perköltség megállapítását tartotta indokoltnak. Sérelmezte azt is, hogy az eljárás bírósága nem indokolta, hogy a Pp. 155/A. §-a alapján milyen okból nem kezdeményezett a zaklatás fogalmának csoportra vonatkozó értelmezésével kapcsolatban előzetes döntés hozatal iránti eljárást. A jogerős ítélet a határozat hatályon kívül helyezésével, az Ebtv. 10. §-ának (1) bekezdésének szó szerinti értelmezésével sérti a Pp. 339/A. §-át, 339/B. §-át, és nem tett eleget a tényállás megállapítására irányuló kötelezettségének.

A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében jogerős ítélet hatályában történő fenntartását kérte.

A beavatkozó észrevételében és a tárgyaláson a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az eljárás bírósága új eljárás lefolytatására kötelezését kérte. A beavatkozó kifejtette, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 221. §-ának (1) bekezdését, mivel álláspontja szerint az alperes eleget tett a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásnak. Az alperesi határozat a Pp. 339/B. §-ában foglaltaknak megfelel.

Mindezekre figyelemmel született meg a Kúria Kfv.III.37.773/2012/6. számú ítélete, amely a Fővárosi Törvényszék 12.K.31431/2012/9. számú ítéletét hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az ítélet kifejtette, hogy a korábbi legfelsőbb bírósági Kfv.III.39.302/2010/8. számú ítélet azt rögzítette, hogy a felperes polgármesteri minőségben tanúsította a perbeli magatartásokat és annak vizsgálatát írta elő, hogy a polgármester vizsgált magatartásai olyan kifelé irányuló intézkedésnek minősülnek-e, melyek az önkormányzat feladat és hatáskörbe tartoznak, és e körben a határozatot részletesen indokolni kell.

Ezzel összefüggésben azt az iránymutatást adta, hogy nem csak a közhatalmi jogkörben gyakorolt feladat-és hatáskörök tekintetében lehet megállapítani az Ebtv. hatályát, hanem olyan tényleges cselekmények, magatartások esetén is, amelyeknek szükségszerűen csak közvetett jogi hatásai lehetnek. Ennek feltétele, hogy a tényleges cselekménnyel érintettek és a polgármester között legyen valamilyen jogilag értékelhető viszony (pl. polgármester és választópolgárok közötti viszony). Az ilyen jogviszonyokban gyakorolt tényleges cselekmények, ha kifelé, azaz az érintettekre irányul (választópolgárok), és ennek során ezek egy része hátrányt szenved, kedvezőtlenebb bánásmódban részesül, mint más összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesül, részesült, vagy részesülne, akkor az az Ebtv. hatálya alá tartható.

Az ítélet rögzítette, hogy az alperes a hátrányt, kedvezőtlenebb bánásmódot a megfélemlítő ellenséges, megalázó, megszegyenítő, illetve támadó környezet kialakításában jelölte meg, amely a zaklatás Ebtv. 10. § (1) bekezdésének törvényi tényállási elemeinek megvalósulását jelenti.

A Legfelsőbb Bíróság ugyanakkor utalt arra indokolásában, hogy azt is szükséges vizsgálni - és a határozatban indokolni-, hogy csoporttal szemben a zaklatás tényállása megvalósítható-e.

A Kúria úgy ítélte meg, hogy az alperes határozata tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a polgármester eljárása, intézkedése- mely a perbeli magatartásával valósult meg - miért tartozik az Ebtv. hatálya alá, és arra is van indokolás, hogy a zaklatást miért lehet csoporttal szemben megvalósítani. A Kúria ítéletében kifejtette, hogy a legfelsőbb bírósági ítélet nem vitatottan értékelési szempontként írta elő a nyelvtani értelmezést, erre az alperesi hatóság nem reagált, de indokolást terjesztett elő, ami nem tekinthető úgy, mintha nem tett volna eleget a legfelsőbb bírósági iránymutatásnak. Az, hogy a nyelvtani értelmezés hiánya olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, amely az ügy érdemére kihat, a megismételt új eljárásban ítéltető meg.

Az ítélet kifejtette, hogy a zaklatással kapcsolatos első fokú 12. K. ítélet indokolása abból a szempontból nem volt egyértelmű, hogy eljárási okból helyezte-e hatályon kívül az alperesi határozatot, vagy érdemi indokon alapulóan, és mindkét esetben új eljárást kellett volna elrendelni, de ez nem történt meg, valamint nem bírálta el a bíróság az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésével kapcsolatos kérelem mellőzését. Így a Kúria az új eljárásra kötelezésben rögzítette, hogy a bíróságnak az a feladata, hogy valamennyi keresetről, valamint az előzetes döntéshozatali kérelemmel kapcsolatosan is hozzon döntést.

Mindezekre figyelemmel a bíróság a megismételt eljárás során a 4. sorszámú 2014. március 13-án készült tárgyalási jegyzőkönyvben pontokba szedve rögzítette a felperes kereseti kérelmét, melyre az alperes és az alperesi beavatkozó is e felosztás szerint nyilatkozott az alábbiak szerint:

1.)

A felperes kérte figyelembe venni a Fővárosi Törvényszék előtt 12.K.31431/2012. számon folyamatban volt ügyben 2012. május 23-án kelt 2. számú előkészítő irata 1.1. pontjában hivatkozottakat, mely szerint az alperes a megismételt eljárás során a Ket. 109. § (4) bekezdésében foglaltaknak nem tett eleget, mert, a legfelsőbb bírósági érvelés alapján kizárólag joghatást kiváltó aktusok lehetnének a tárgyai a hatósági vizsgálatnak, tehát kötelező erővel, jogi hatással nem rendelkező aktusok nem. A hatóság jogértelmezése alapján azonban egy ilyen szűkítő értelmezés ellentétes a jogalkotói szándékkal. Ebből álláspontja szerint az világlik ki, hogy az alperes nem értett egyet a Kúria jogértelmezésével, mert azt szűkítőnek tartotta, ezt követően fejtette ki saját értelmezését, ami jogszabálysértő. Ennek alátámasztásául a későbbiekben csatolta a Kúria Kfv.37.551/2010/5. számú ítéletét, melynek okfejtését kérte figyelembe venni, ami jogértelmezése szerint azt tartalmazza, hogy ha egy önkormányzati ülésen tett kijelentés vonatkozásában tesz megállapításokat az alperesi határozat arról, amit a polgármester nyilatkozott, a polgármester és azon személyek között, akikre ez vonatkozott, nem jön létre jogilag szabályozott társadalmi viszony, azaz jogviszony, mert a nyilatkozatot a felperes, mint polgármester nem a feladat és hatáskörében eljárva tette, ezért ennek a nyilatkozatnak a vizsgálata az Ebtv. hatálya alá nem tartozik. A felperes fenntartotta azt az egész eljárás során többször előadott álláspontját is, hogy a felperes mint magánember nyilvánította ki véleményét.

Ezen felperesi előadásra az alperes az 5. sorszámú beadványában, illetőleg a későbbiekben a tárgyaláson akként reagált, hogy a Legfelsőbb Bíróság ítéletében foglalt aktustani vizsgálódást álláspontjuk szerint elvégezték, a határozatuk 4. és 5. oldala tartalmazza azt a II. pont alatt, melyet változatlan formában fenntartanak. Az alperes jogi képviselője a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy a perbeli ügy kétszer járta meg a felsőbb bírósági fórumot, és egyszer sem került az megállapításra, hogy a perbeli jogkérdés vizsgálata ne tartozna az Ebtv. hatálya alá, erre a kúriai döntésre ugyanis a felperes már hivatkozott a Kúria előtti eljárásban, és ha a Kúria ezzel egyetértett volna, akkor hasonló ítéletet hozott volna, nem pedig hatályon kívül helyezést rendel el és kötelezi az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására, és arra, hogy érdemben vizsgálódjon. Utalt arra, hogy a felperes által hivatkozott kúriai döntésben a polgármester megállapítása nem az önkormányzat területén élő roma származásúakra vonatkozott, a perbeli esetben azonban a polgármester a települése lakóihoz szolt, azokhoz a választópolgárokhoz, akik polgármesterré választották, akik között értelemszerűen roma származásúak is voltak.

Az alperesi beavatkozó ebben a vonatkozásban osztotta az alperesi jogi képviselő álláspontját, annyiban kiegészítve azt, hogy a felperes által hivatkozott kúriai Kfv.37551/2010/5. számú ítéletben a tényállás annyiban volt eltérő a jelen eljárásétól, hogy ott a polgármester megnyilvánulása egy döntés előkészítés során hangzott el szemben a jelen ügygel, ahol nagy nyilvánosság előtt protokolláris beszéd közben nyilvánult meg a felperes polgármesterei minőségében, amit a legfelsőbb bírósági ítélet már megállapított.

2.)

A felperes sérelmesnek tartotta, hogy álláspontja szerint nincs okfejtés, jogi indoklás arra vonatkozóan az alperesi határozatban, hogy a demonstráción való felszólalás, cikkírás mennyiben tekinthető olyan polgármester hatáskörébe tartozó jogi aktusnak, ami az érintettekkel jogilag szabályozott viszonyt hoz létre. Elismerete, hogy a kúriai ítéletben rögzítésre került, hogy a zaklatás

csoporttal szembeni megvalósulása vonatkozásában van alperesi érdemi okfejtés, de az is rögzítésre került, hogy a nyelvtani értelmezés hiányzik, és az elsőfokú bíróságnak kell eldöntenie, hogy ez olyan súlyos-e, ami az ügy érdemére kihat, mert álláspontjuk szerint igen.

Az alperes érdemi nyilatkozatában ezzel kapcsolatosan rögzítette, hogy az aktustani vizsgálódást lefolytatták, azt a határozatuk 4. és 5. oldalán a II. pont tartalmazza, mellyel kapcsolatosan az alperesi beavatkozó kifejtette, hogy a Legfelsőbb Bíróság nem szigorú nyelvtani értelmezést írt elő az alperesnek, hanem aktustani vizsgálatot, amely megtörtént.

3.)

A felperes eljárási jogszabálysértésként jelölte meg azt is, hogy a Ráckevei Városi Bíróság anyagi jogerővel bíró határozatának jogi indokolását, mely 4.B.438/2009. számon született, az alperesi határozat nem vette figyelembe, és ennek indokát nem adta, valamint a Budapest Környéki Törvényszék 15.FK.356/2010. számú ügyének vádirat beszerzése iránti felperesi indítványnak sem tett az alperes eleget, de ennek mellőzési indokolását sem rögzítette az alperesi határozat, ami szintén az ügy érdemére kiható súlyos eljárási jogszabálysértés.

Az alperes a beszerezni kért iratokkal kapcsolatosan kifejtette, hogy a határozatuk 10. oldal utolsó előtti bekezdésében erre vonatkozóan részletes indokolást adtak, melyben rögzítették, hogy becsatolásra került a Ráckevei Városi Bíróság végzése, amelyben a bíróság megszüntette a polgármesterrel szemben a rágalmazás vétsége miatt feljelentésére indított büntetőeljárást. Az indokolás lényegét is összefoglalták, mely szerint a felperes nem állította azt, hogy meggyilkolását roma származású személy követte volna el. Az alperes álláspontja szerint ez a végzés az ő döntésükre nézve nem kötelező, a megállapított tényállás sem meghatározó. Arra vonatkozóan pedig konkrét hivatkozása felperesnek nem volt, hogy ezen végzés mely részét kéri figyelembe venni az alperesi eljárás során.

Az alperes a határozatában indokolta azt is, hogy miért nem adott helyt annak a bizonyítási indítványnak, hogy szerezzék be a 15.FK.356/2010. számú ügy vádiratát sértett ügyében. E körben rögzítette, hogy nem tartotta szükségesnek az egyik tanú által tett megjegyzés vonatkozásában annak valóságtartalmát vizsgálni, mert az jelen perbeli üggyhöz nem kapcsolható. (tanú azt mondta, hogy a felperes akciózott és egy 15 éves gyereket falhoz vert, ezért kérte a felperes a sértett édesapja nyilatkozatát figyelembe venni, hogy azt igazolja a felperes semmiféle erőszakos cselekményt nem követett el.)

Az alperesi beavatkozó osztotta alperes jogi képviselőjének előadását, hozzáfűzve azt, hogy a büntetőügyben hozott határozat teljesen más jogkérdésben és különösen más jogterületen foglalt állást, ráadásul a büntetőjogi felelősség körében, mellyel kapcsolatosan minden kétséget kizáró bizonyításnak van helye szemben jelen eljárással.

4.)

A felperes következő eljárási jogszabálysértésként a Ket. 72. § da) pontjának megsértésére hivatkozott, e hivatkozását arra alapítva, hogy a határozat rendelkező részében nincs szó szerint idézve, hogy milyen szavakkal, mondatokkal valósította meg a felperes a jogsértést a demonstráción általa elmondottak, illetőleg a megfogalmazott cikkek megírása során. Azt nem vitatta, hogy ezek a részletek a határozat indokolásában szerepelnek.

Az alperes – az alperesi beavatkozó teljes egyetértésével - hangsúlyozta, hogy a határozat a 6., 7., 11. és 12. oldalán vannak azok a részletek feltüntetve, amelyeket a felperes beszédéből, illetőleg az általa írt cikkeiből kiemeltek és értékelték a döntésük meghozatal során a pontos időpont és forráshely megjelöléssel. Ez álláspontjuk szerint elégséges a Ket. 72. § da) pontjában írtak teljesítéséhez, ezt nem szükséges a rendelkező részben feltüntetni.

5.)

A felperes eljárási jogszabálysértésként a Ket. 72. §-ának megsértését azon oknál fogva is megjelölte, mert véleménye szerint a határozat ellentmondásos, annak a 12. oldala ugyanis azt rögzíti, hogy a demonstráció kapcsán a célja az alábbi volt a felperesnek „mind a demonstráció előtt és alatt, mind pedig utána az erőszak elleni tüntetés, rasszista célzat nélkül”. Ugyanezen alperesi határozat 12. oldal 2. bekezdésében azonban az szerepel, hogy „maga a kisebbségi fórum összehívása a polgármesternek a problémához való konstruktív megoldást kereső hozzáállását támasztja alá”, ami szemben áll a határozat a 14. oldal alulról a 2. bekezdésében rögzítettekkel, mely szerint „a hatóság a polgármester felelősségét abban látta, hogy a kialakult feszült légkört hivatali pozíciójában nem a megfelelő módon igyekezett feloldani és csillapítani, ellenkezőleg, magatartásával alkalmat adott arra, hogy a kisebbséggel szemben már akkor is fennálló ellenérzések az erőszak fényében a nekik tulajdonított erőszakossággal párosuljanak, ezzel a cigány közösség tagjait megfélemlítsék”.

Az alperes ezzel kapcsolatosan kifejtette, hogy több időpontban megvalósult cselekménysort értékelt elemenként külön-külön, és ezt részletezte a határozat 11. és 12. oldalán az 1-8. pontban leírtak során. Véleménye szerint abban nincs ellentmondás, hogy a felperesnek a külön-külön értékelt egyes megnyilvánulásai tekintetében úgy döntött, hogy voltak olyanok, amelyek tartalmukban megvalósították a jogsértést, míg mások nem. Összességében értékelve a határozatban feltüntetett megnyilvánulások alkalmasak voltak arra, hogy emiatt a felperes magatartását zaklatásnak minősítsék, mert ahhoz egyetlen mozzanat, egyetlen cselekmény is elégséges.

Az alperesi beavatkozó ezzel egyetértve rögzítette, hogy a felperes egyfelől a beszéd első felében ugyan az erőszak ellen szólalt fel, de később a beszéd során már egyértelműen a roma erőszak ellen lépett fel. Ebben a kontextusban nyilvánult meg a „tolvajozás illetve gyilkosozás”, ami egyértelműen a helyi roma közösségre vonatkozott, így a határozat 2. és 12. oldalán e körben megfelelő indokolás szerepel, mellyel a határozat 11. oldalának indokolása összhangban van, mert azt tartalmazza, hogy a kialakult romaellenes légkört a felperes nem megfelelő módon igyekezett csillapítani.

6.)

A felperes eljárási jogszabálysértésként hivatkozott arra is, hogy az alperes a határozatában nem a 2009. október 19-én hatályos Ebtv. szabályokat alkalmazta, mivel a határozatában nem a határozat meghozatalának időpontjában hatályos jogszabályok kerültek idézésre. A határozat 15. oldal 6. bekezdésében megnevezett Ebtv. 15. § (1) bekezdése és a 14. § (1) bekezdés a) pontja a határozat meghozatalakor nem úgy volt hatályban, mint ahogy az a megismételt eljárás során az alperesi határozatban szerepel.

A 15. oldal (5) bekezdésében és a szankció alapját képező Ebtv.16. § b) és c) pontjai vonatkozásában sem a perben alkalmazandó hatályos jogszabályok kerültek rögzítésre. Ugyanez valósul meg a fellebbezési jog és a felülvizsgálat vonatkozásában rögzített szabályok kapcsán is. Az alperesi határozat 16. oldalán szereplő Ebtv. 17. § (3) bekezdése sem a perben alkalmazandó jogszabályhelyt rögzíti pontosan.

Az alperes ezzel kapcsolatosan az 5. sorszámú beadványában kifejtette, hogy az új eljárásra kötelező legfelsőbb bírósági ítélet 2011. október 18-án kelt, az Ebtv. jelentősebb változásai 2012. február 1-től alkalmazandók, ezek közül a hatásköri szabályokat érintő Ebtv. 15. § (1) bekezdése és a 14. § (1) bekezdés a) pontja került hatályon kívül helyezésre, melyet ugyanazon szövegezéssel átkerült a Ket. 169/B. § (2) bekezdés a) és 169/C. § (1) bekezdés a) pontjába. Ugyanez történt a szankció és a felülvizsgálatra vonatkozó rendelkezésekkel is.

A korábbi Ebtv. 13. § (1) bekezdése 2012. január 1-jétől veszítette hatályát, ily módon ténybeli tévedésben van a felperes, amikor keresetében arra hivatkozik, hogy alperes határozatában hatálytalan jogszabályhelyre hivatkozik, a megismételt eljárás ugyanis a módosított jogszabályok hatályba lépését megelőzően indult.

Az alperesi beavatkozó ezzel kapcsolatosan rögzítette, hogy a felperes e körben olyan Ebtv. rendelkezéseket nem jelölt meg, amelyek tartalmukban eltérőek az alperes első határozatában szereplő Ebtv. alapján rögzítettektől. Álláspontja szerint ez az esetleges alperesi hiba csak akkor hatna ki az ügy érdemére, ha olyan magatartásnak a jogsértő jellegét állapították volna meg a határozatban, amely a magatartás kifejtésekor nem, csak az utóbbi jogszabálysöveg alapján vált volna jogsértővé.

7.)

A felperes az ügy érdemével kapcsolatosan rögzítette, hogy álláspontja szerint a felperes magánszemélyként nyilatkozott, ezért nem tartozik az Ebtv. hatálya alá a magatartása. Ha a bíróság úgy tekinti, hogy polgármesterként tette meg nyilatkozatait, akkor azt kérte figyelembe venni, hogy jogviszony nem keletkezett közte és a választópolgárok között, a szabad véleménynyilvánítás jogával élve szólalt meg a felperes. Álláspontja szerint a zaklatás csoporttal szemben nem valósulhat meg.

Amennyiben a bíróság a felperes által hivatkozott 1-6 pontban kifejtett eljárési jogszabálysértéseket nem tartja olyan súlyosnak, amik az ügy érdemére kihatnának és a hatályon kívül helyezést tennék indokolttá, és az ügyet érdemben bírálja el, akkor azt kell értékelnie, hogy az alperesi határozati megállapításnak, illetőleg a szankció kiszabásának a jogalapja hiányzik.

Az ügy érdemével kapcsolatosan az alperes változatlan formában fenntartotta a határozatában kifejtetteket, arra utalva, hogy a polgármester a protokolláris képviselő ellátása során valósított meg és hozott létre jogviszonyt közte és a választópolgárok között, akik őt megválasztották. Megnyilvánulása önkormányzati feladatkört érintett, hiszen egy településen történt bűncselekmény által kiváltott, és a nemzeti kisebbséghez tartozók ellen irányuló negatív közhangulatú település vezetőjeként járt el.

Utalt arra, hogy a zaklatás törvényi tényállása és az abban szereplő egyes szám 3. személyű érintettek megfogalmazása ellenére az Ebtv. 20. § (1) bekezdés c) pontjában rögzített kritériumok együttes értelmezésével az általa kifogásolt magatartások és az azok eredményeként előállt sérelmes

helyzet, a zaklatás körében, mint csoporttal szemben vizsgálódott. Hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bírósága által a Féret v. Belgium (no.15615/07) számú ügyben rögzítettekre, melyben a bíróság kiemelte a politikusok felelősségét, akik különösen nyilvános nyilatkozataik során kötelesek tartózkodni az olyan kijelentésektől, amik az intoleranciát táplálhatják. Utalt arra is, hogy hasonló megállapításra jutott a bíróság az Erbakan v. Turkey (no. 59405/00) számú ügyben is. A csoporttal szembeni zaklatás megvalósulása kapcsán hivatkozott még az Ebtv. preambulumaéhoz fűzött Kommentár 4. pontjára. Az alperes az előzetes döntéshozatali eljárásra irányuló kérelmétől elállt.

Az alperesi beavatkozó az ügy érdemével kapcsolatosan osztotta az alperes által előadottakat. Hivatkozott a 95/2008. (VII. 3.) ÁB határozatra, melyben rögzítésre került, hogy a véleménynyilvánítás polgármesterként a lakosság egyes csoportjaival szemben érvényesül, az hatást gyakorol a megsértett közösséghez tartozókra. Utalt arra, hogy a közhatalom gyakorlóinak az Alkotmány 8. § (1) bekezdéséből származó kötelessége, hogy az egyenlő emberi méltóságot tekintetben tartva és védelmezve folytassák tevékenységüket, ez nemcsak az egyes hatáskörök gyakorlására vonatkozik, hanem irányadó minden közéleti megnyilatkozásra.

Kifejtette, hogy döntése meghozatala során figyelembe vette az Európai Unió Bírósága C-5407 számú Feryn ügyét, melyben a bíróság a jogértelmezésük szerint kimondta, hogy a 200/43/EK Tanácsi Irányelv 2. cikke 2 bekezdésének a) pontja értelmében az olyan megnyilvánulás, mikor egy munkáltató nyilvánosan kijelenti, hogy nem vesz fel bizonyos etnikai vagy faji származású munkavállalókat, az a munkaerő felvétel során alkalmazott közvetlen hátrányt és megkülönböztetést valósít meg a személyek közötti faji vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének megsértésével. Ebből kifolyólag értelmezése szerint a zaklatás csoporttal szembeni megvalósulását ez is alátámasztja, illetőleg maga az alperes által levezetett magyar Ebtv. rendelkezései is összhangban vannak ezzel. Véleménye az volt, hogy a zaklatásnak, mint csoporttal szemben történő megvalósulásának lehetősége más értelmezése esetlegesen az Irányelv hatálya alá nem tartozó ügyekben a jogintézmény kiüresedéséhez vezetne. Véleménye szerint az Ebtv. 65. § f) pontja értelmében a fenti Irányelvnek való megfelelést írja elő a jogalkotó és ez is alátámasztja, hogy a Feryn ügyben hozott elvi értelmezést a bíróság a jelen perben alkalmazhatja. Maga is osztva az alperesi jogi képviselő által előadottakat, az előzetes döntési hozatali eljárás kezdeményezésétől elállt felmérve azt, hogy a 2000/43/EK Irányelv hatálya alá a perbeli ügy nem tartozik.

A peres felek pernyertességük esetére perköltségigénnyel éltek.

A felperes keresete nem alapos.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 109. § (1) bekezdése szerint az önállóan nem fellebbezhető végzések kivételével a döntés bírósági felülvizsgálata kezdeményezhető a) a 100. § (2) bekezdésében meghatározott esetekben, vagy b) ha a hatósági eljárásban a fellebbezésre jogosultak valamelyike a fellebbezési jogát kimerítette.

A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B. §-a szerint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

A bíróság elsődlegesen a felperes keresetében foglaltak alapján a kúriai ítéletben rögzítettek tekintetével az eljárásjogi jogszabálysértésekben foglalt állást, mely során azt vizsgálta, hogy az eljárásjogi jogszabálysértések megvalósultak-e, és amennyiben igen, azok olyan súlyúak-e, hogy az ügy érdemére kihatnak és a határozat hatályon kívül helyezését teszik indokolttá.

1)

A keresetben szereplő azon felperesi hivatkozásra, hogy az Ebtv. hatálya alá tartozik-e a perbeli felperesi magatartás a bíróság az alábbiak szerint foglalt állást:

A bíróság figyelemmel volt a Kúria Kfv.III.37.773/2012/6. számú (továbbiakban: kúriai ítélet) 5. oldalán rögzítettekre, mely szerint a megelőző eljárás során a Legfelsőbb Bíróság kifejtette, hogy az Ebtv. 4. §-ának b) pontja alapján kifogásolt magatartások a polgármester, mint az önkormányzat szerve eljárásának, intézkedésének minősülnek, mert a felperes, mint polgármester szólalt fel, és az önkormányzat lapjában, mint polgármester tette közzé véleményét. Mivel ebben a kérdéskörben már döntött a Legfelsőbb Bíróság, a bíróság ezt elfogadva vizsgálta a továbbiakban azt, hogy a felperes polgármesterként folytatott tevékenysége tekinthető-e olyan kifelé irányuló aktusnak, melyek jogilag szabályzott társadalmi viszonyt hozhatnak létre az érintettekkel.

Ekörben a bíróság osztotta az alperesi és alperesi beavatkozói jogértelmezést, mely szerint a felperes jogi képviselője által az utolsó tárgyaláson hivatkozott Kúria Kfv.37551/2010/5. számú ítélet tényállásában eltér a perbeli eljárástól és ezért az abban foglaltak nem alkalmazhatók. Az eltérés az, hogy a hivatkozott kúriai ítéletben az önkormányzatnak nem a területén élő roma származásúakra vonatkozott a polgármester megjegyzése, ami képviselő testületi ülésen egy döntés előkészítő szakaszban hangzott el.

Az alperesi határozat 4. oldal 8. bekezdésében elemzi a protokolláris képviselet kérdését. Hivatkozva az Ötv. 8. § (1), (4) bekezdésében az Ötv. 1. § (1)-(2) bekezdésében rögzítettek, mely szerint az Ötv. 8. § (1) bekezdése alapján a települési önkormányzat feladata (...) a nemzeti és etnikai kisebbségek jogai érvényesítésének a biztosítása.

Az Ötv. (4) bekezdés szerint a települési önkormányzat köteles gondoskodni és biztosítani a a nemzeti és etnikai kisebbségek jogai érvényesülését.

Az Ötv.1. § (1)-(2) alapján a helyi közügyek, amikre az önkormányzatoknak hatásköre van, a lakosság közszolgáltatásokkal való ellátásához, a közhatalom önkormányzati típusú helyi gyakorlásához, valamint mindezek szervezeti, személyi és anyagi feltételeinek helyi megteremtéséhez kapcsolódnak.

Mivel a Legfelsőbb Bíróság ítélete feladataul tette az alperesnek az új eljárás lefolytatása során ennek a jogviszonynak a vizsgálatát - nyelvtani értelmezésre is kiterjedően-, így a bíróság álláspontja szerint az alperesi megállapítások nem szűkítő, legfelsőbb bírósági döntéssel ellentétes megállapításokat tartalmaznak, hanem a legfelsőbb bírósági ítéletnek megfelelően jogi érvelést rögzítenek. A bíróság e körben utal arra, hogy a jogértelmezésnek négy típusa van: a cél értelmezése, a nyelvtani, a logikai és rendszertani értelmezés. Nem vitatottan a nyelvtani értelmezés részletesen az alperesi határozatban nem került kifejtésre, de az alperesi határozat 13. oldal utolsó bekezdésében a jogi indokolásnál részletesen kifejtésre kerül, hiszen az Ebtv. preambulumaéhoz fűzött Kommentár 4. pontjára hivatkozik az alperes, a jogalkotói célra fókuszálva fejti ki álláspontját, mellyel a bíróság álláspontja szerint eleget tett a legfelsőbb bírósági ítéletben történt

kötelezésnek, a jogértelmezést levezette határozatában, azt jogszabályi hivatkozással alátámasztottan rögzítette. Az, hogy konkrétan nyelvtani értelmezést ebben a körben nem részletezett nem olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, ami az ügy érdemére kihat és a hatályon kívül helyezést tenné indokolttá.

A bíróság álláspontja szerint az alperes nem sértett jogszabályt, amikor azt állapította meg, hogy a felperes magatartása az Ebtv. hatálya alá tartozik és érdemi vizsgálódást folytatott.

2.)

A felperes azon hivatkozására, miszerint hiányzik a határozatból, hogy a demonstráción való felszólalás, cikkírás mennyiben tekinthető a polgármester hatáskörébe tartozó jogi aktusnak, ami az érintettekkel jogilag szabályozott viszonyt hoz létre, a bíróság a fentebb kifejtetteket fenntartva rögzíti, hogy a felperes által hiányolt érvelés az 1.) pontban felsoroltak szerint az alperesi határozatban szerepel.

3.)

A Ráckevei Városi Bíróság, valamint a Budapest Környéki Törvényszék iratai beszerzése elmulasztásának, az abban megállapított körülmények alperes általi figyelembe vétele elmulasztásának, illetőleg ezen okok alperesi határozatban történő megfelelő indokolásának hiánya miatti jogsértés tekintetében a bíróság az alábbiakat rögzíti:

A Ket. 72. § (1) bekezdés ea) pontja:

A határozatnak - ha a jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell az indokolásban a megállapított tényállást, és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokat.

Az alperesi határozat 10. oldal 4. bekezdése ismerteti a 15. FK 356/ 2010. számú ügyvel kapcsolatosan előterjesztett felperesi bizonyítási indítványt és annak elutasításának okait. A bizonyítékok mellőzésének indoka ugyanezen oldal 5. bekezdésben szerepelt akként, hogy a bizonyítási indítványnak azért nem adtak helyt, mert „az eljáró szervek által vizsgált zaklatás tényállás kimerítésének vizsgálata során nem tartották szükségesnek az egyik tanú által tett megjegyzés valóságtartalmát illetően döntést hozni arra tekintettel, hogy nem ezen ügy képezi az eljárás tárgyát. Annak vizsgálata jelen ügyben érdektelen, hogy az eljárás alá vont által irányított településen élő egyes konkrét személyek milyen magatartást tanúsítottak egy, a bíróság által vizsgált ügyben. Éppen e miatt a hatóság tanú tárgyaláson tett ezen nyilatkozatát is figyelmen kívül hagyta és teljességgel mellőzte a döntésénél.”

A bíróság a Ráckevei Városi Bíróság végzése vonatkozásában az alperes határozati indokolását elégségesnek tartotta, ugyanis arra vonatkozóan, hogy ennek elmaradása milyen eljárási jogszabálysértést valósított meg, milyen az ügy érdemére kiható hátrányt eredményezett, a felperes részletes kereseti kérelmet nem terjesztett elő.

A bíróság osztotta azt az alperesi hivatkozást, hogy más eljárás során megállapított tényállás az alperest nem kötik, hiszen teljesen más ugyanazon ügyvel kapcsolatosan a vizsgálódás tárgya egy esetleges büntetőeljárás során, mint az egyenlő bánásmód követelményeinek megtartottsága vonatkozásában.

A bíróság e körben rögzíti, hogy az alperes a határozata meghozatala során a tényállást a releváns jogszabályi előírásoknak megfelelően részletesen feltárta, mely során az Ebtv által engedett vizsgálódási szempontokra figyelemmel volt, ehhez pedig nem volt szükség a felperes által hivatkozott más tárgyú ügyekben tisztázott körülmények értékelésére. A bíróság ezért azt állapította meg, hogy nem sértett eljárási jogszabályt az alperes a döntése meghozatalakor, amikor a felperes bizonyítási indítványainak nem adott helyet, illetőleg azok figyelembe vételét mellőzte, a határozatában pedig kellőképpen számot adott a felperes által előterjesztett indítványok mellőzésének indokairól.

4.)

A felperes az alperes indokolási kötelezettségének megsértése körében tett hivatkozásaira tekintettel a bíróságnak abban a kérdésben is döntenie kellett, hogy az alperesi határozat rendelkező részében kötelező-e feltüntetni azokat az a beszéd és cikk részleteket, amiket az alperes a határozatában úgy értékelt, hogy ezzel a felperes a zaklatást megvalósította.

Ket. 72. § da) pontja az alábbiakat mondja ki:

A határozatnak - ha jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell a hatóság döntését, továbbá a jogorvoslat lehetőségéről, benyújtásának helyéről és határidejéről, valamint a jogorvoslati eljárásról, bírósági felülvizsgálat esetén a tárgyalás tartása iránti kérelem lehetőségéről való tájékoztatást.

A Ket. 72. § (1) bekezdés ea) pontja - ahogy az a fentiekben már ismertetésre került - azt fogalmazza meg, hogy a határozatnak a megállapított tényállást és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokat is tartalmaznia kell.

A bíróság e körben rögzíti, hogy azok a tényállási elemek, részletek, amelyek vonatkozásában az alperes a felperes általi zaklatás megvalósítását megállapította, szó szerint rögzítésre kerültek az alperesi határozat 11. és 12. oldalán az 1-8. pontokban, különösen kitérve arra is, hogy melyek azok a cselekménysorozatok, amelyek alapján az alperes a jogsértés megvalósulását megállapította.

A bíróság álláspontja szerint a Ket. felperes által hivatkozott szakaszai nem követelik meg ezeknek a részleteknek a rendelkező részben való feltüntetését, így az alperes eljárási jogszabálysértést nem követett el a döntése meghozatala során, amikor a felperes által hiányolt szövegrészleteket csak a határozat indokolásában részletezte.

5.)

A Ket. 72. § (1) bekezdés ea) pontjára alapozott azon eljárási jogszabálysértés vizsgálata során, mely szerint az alperesi határozat indokolása ellentmondásos, az alperes és az alperesi beavatkozó által előadottakkal egyetértve azt rögzíti, hogy a felperes egyfelől a beszéd első felében ugyan az erőszak ellen szólalt fel, azonban később a beszéd során már egyértelműen a roma erőszakra vonatkozóan adott hangot véleményének.

A határozat ezzel kapcsolatosan a 2. oldal és a 12. oldalon kellő indokolást ad erre, mellyel a 14. oldal indokolása összefüggésben és összhangban van. A határozat egészét tekintve, abból bizonyos részleteket nem kiragadva, teljesen egyértelmű, hogy az alperes azt a felperesi magatartást sérelmezte, hogy a kialakult roma ellenes légkört a felperes nem megfelelő módon igyekezett csillapítani. A határozat e körben azt is részletezte, hogy mely felperesi megnyilvánulások azok, amelyek álláspontja szerint az Ebtv.-ben foglaltakat sértik. A bíróság véleménye szerint ezért az alperes a Ket. 72. § (1) bekezdés ea) pontját ezen okból sem sértette meg.

6.)

Azzal kapcsolatosan, hogy az alperes határozatában a hatáskörére és a szankció kiszabására vonatkozó jogszabályok feltüntetésekor a hatályban lévő jogszabályokat jelölte-e meg, a bíróság az alábbiakra volt figyelemmel.

Az eljárás megindító panasz 2009. október 19-én került beadásra, mely alapján az eljárás 2009. október 19-én indult meg. Az első alperesi határozat 2010. január 19-én kelt, a legfelsőbb bírósági ítélet, amely ezt a határozatot hatályon kívül helyezte, 2011. október 18-án, a megismételt eljárásban hozott alperesi határozat 2012. április 20-án kelt.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény és az egyes kapcsolódó törvények, valamint a miniszteri hatósági hatáskörök felülvizsgálatával összefüggő egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CLXXIV. törvény a 41. §-ában azt rögzítette, hogy hatályát veszti az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 14. § (1) bekezdés a) pontja, a 15-17/E. §-a és a 18. § (6) bekezdése.

A záró rendelkezések 80. § (3) bekezdésében a jogalkotó akként rendelkezett, hogy a törvény 41. §-a 2012. február 1-jén lép hatályba.

A bíróság rögzíti, hogy a felperes által sérelmezett jogszabályhelyek az egyenlő bánásmód megsértése miatti eljárás speciális szabályait rögzítik, melyek közül az Ebtv. 14. § (1) bekezdés a) pontja az eljárás megindulásának módját rögzíti, a 15. § (1) bekezdése a vizsgálat lefolytatására hatáskörrel bíró hatóságot nevezi meg, míg az Ebtv. 16. §-a a jogsértés esetén alkalmazható szankciókat sorolja fel.

Vitathatatlan, hogy e rendelkezések a hivatkozott jogszabály módosítás folytán a megismételt eljárásban született határozat meghozatalakor már nem voltak hatályban, mivel az Ebtv. 14. § (1) bekezdés a) pontja a Ket. 169/B. § (2) bekezdés a) pontjába került át, az Ebtv. 15. § (1) bekezdése a Ket. 169/C. § (1) bekezdésébe, a szankció alapját képező Ebtv. 16. § b) és c) pontjai pedig a Ket. 169/I. § (1) bekezdés a) pontja és c) pontjában szerepeltek 2012. április 20-án, a megismételt eljárásban hozott határozat meghozatalának időpontjában, azonban szó szerint ugyanazzal a szöveggel, mint ahogy az Ebtv. eljárás megindulásakor hatályos szakaszaiban szerepeltek.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. § (2) bekezdése szerint:

A jogszabályi rendelkezést - ha jogszabály eltérően nem rendelkezik - a hatálya alatt

a) keletkezett tényekre és jogviszonyokra, valamint

b) megkezdett eljárási cselekményekre

a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell.

A felperes által sérelmezett jogszabályhelyek alkalmazhatóságával kapcsolatban a bíróság hangsúlyozza, hogy mivel az Ebtv. hivatkozott szakaszait módosító 2011. évi CLXXIV. törvény 80. §-a nem tartalmazott átmeneti rendelkezéseket arra nézve, hogy a módosítást a folyamatban lévő ügyekben alkalmazni kell-e, ezért arra vonatkozóan a Jat. 15. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak az irányadók. A Jat. 15. §-ának fentebb hivatkozott szakasza egyértelműen szabályozza a jogszabályváltozás időbeli hatályának kérdését, mely szerint a jogszabályi rendelkezéseket a megkezdett eljárási cselekményekre a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követően is alkalmazni kell, ezért folyamatban lévő eljárásra az új szabályozás nem alkalmazható. A bírósági gyakorlat pedig egységes abban, hogy a megismételt eljárás új eljárásnak nem tekinthető, azt tehát folyamatban lévő eljárásnak kell lefolytatni.

A Jat. 15. § (2) bekezdése alapján megállapítható, hogy az eljárás 2009. október 19-i megindulásakor az alperesi határozatban hivatkozott eljárási jogszabályok vitathatatlanul hatályban voltak, így az Ebtv. rendelkezései alapján az alperesnek az eljárás megindulásakor a határozatban megnevezett jogszabályok alapján volt hatásköre az alperesi beavatkozó panasza alapján az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt megindult eljárás lefolytatására és a megállapított jogsértés miatt szankció kiszabására, mivel a Jat. 15. § (2) bekezdése értelmében a vizsgált eljárási jogszabályokat azok hatályon kívül helyezését követően is alkalmazni kellett a kérelem alapján már megindult hatósági eljárásban, különös tekintettel arra, hogy a jogalkotó ettől eltérően nem rendelkezett.

A bíróság megjegyzi, hogy még abban az esetben is, ha az alperes jogsértés követett volna el a felperes által hivatkozott jogszabályok téves megjelölése miatt, e jogsértés ebben az esetben is olyan csekély mértékű lett volna, és jellegénél fogva sem hathat ki az ügy érdemére oly módon, ami a határozat hatályon kívül helyezését megalapozza, tekintettel arra is, hogy e rendelkezések szövege, akármelyik jogszabályban is lettek elhelyezve, minden módosítás ellenére is változatlan maradt. A felperes pedig jogorvoslati jogát gyakorolni tudta, hiszen az eljárás a bíróság előtt folyamatban volt.

Az anyagi jogkérdés vonatkozásában a bíróság az alábbiakat rögzíti:

A Kúria Kfv.III.37.773/2012/6. számú ítélete megállapította, hogy a felperes, mint polgármester szólalt fel, illetőleg írt cikket és tette közé véleményét.

Az Ebtv. hatálya a 4. § b) pont alapján az egyenlő bánásmód követelményét a helyi és kisebbségi önkormányzatok és ezek szervei a jogviszonyaik létesítése során a jogviszonyaikban eljárási és intézkedései során (továbbiakban együtt: jogviszony) kötelesek megtartani.

Az Ebktv. preambulumaának bevezető mondata az alábbiak szerint szól: „az Országgyűlés elismerve minden ember jogát ahhoz, hogy egyenlő méltóságú személyként élhessen (...)”.

Az Ebktv. preambulumaához fűzött Kommentár 4. pontja alatt részleteiben fejti ki, hogy az egyenlő bánásmód követelménye a kötelezettekől azt kívánja meg, hogy tartózkodjanak milyen olyan magatartástól, amely bizonyos tulajdonságaik alapján egyes személyek egyes csoportjaival szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést, megtorlást, zaklatást vagy jogellenes elkülönítést eredményez.

A felperes, mint önkormányzati polgármester a helyi önkormányzat szerve az Ebtv. fentebb említett 4. § b) pontja értelmében, így az Ebtv. hatálya alá tartozik, és mint közfeladatot ellátó személynek működése során be kell tartania a fentieket.

A bíróság osztotta azt az alperesi határozati megállapítást, mely szerint fentebb már ismertetett Ötv. 8. § (4), 8. § (1) és Ötv. 1. § (1)-(2) bekezdése alapján figyelemmel az Ebktv. 4. §-ában is rögzítettekre a felperesnek, mint polgármesternek normatív feladata és kötelezettsége keletkezett a fenti jogszabályok alapján, ami nyilvánvalóan jogviszonyt keletkeztet közte és a településen élő valamennyi kisebbség tagjai között, hiszen az alperes által hivatkozott kúriai ítélettel szemben itt a polgármester a saját településén nyilatkozott és nyilvánosan protokolláris beszédet mondott, illetve polgármesterként írt alá cikkeket az újságban. A protokolláris képviselést, mint intézkedést a bíróság, ami jogviszonyt keletkeztet a felperes és választó polgárai, köztük a cigány származásúak

között abban látta megvalósulni, hogy az Alkotmánybíróság 961/B/1993. AB határozata értelmében a polgármester közjogi képviseleti körébe vonható kérdés, amely felhatalmazza arra, hogy nem közhatalmi eljárásban, hanem rendszerint unnepeles, állami vagy más közösségi rendezvényeken vegyen részt, lépjen fel. A polgármester önálló demokratikus legitimitációval rendelkezik, mivel közvetlenül választják, ezért maga egy személyben reprezentálja a helyi lakosságot (55/1994 (XI.10.) AB határozat). Ezt a képviseletet látja el az önkormányzat által szervezett demonstráción, illetőleg akkor is, amikor polgármesterként sajtóban, vagy más médiumban publikál, nyilatkozik, interjút ad.

A polgármester a demonstráción tehát a protokolláris képviseleti jogát, és nem csupán az önkormányzatban a véleménynyilvánítási jogát gyakorolva lépett fel, megnyilvánulása önkormányzati feladatkört érintett (egy, a településen történt bűncselekmény által kiváltott, és a nemzeti kisebbséghez tartozók ellen irányuló negatív közhangulat települési vezetőként történő kezelése), ezért olyan intézkedésnek minősül, amelyre az Ötv. is felhatalmazza, és mint ilyenre, az Ebtv. hatálya kétségtelenül kiterjed.

Mivel a bíróság azt állapította meg, hogy a felperes, mint polgármester magatartása az Ebtv. hatálya alá tartozik, a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a jogszabályoknak megfelelően járt-e el az alperes, amikor határozatában azt állapította meg, hogy a felperes a zaklatás Ebtv. 10. § (1) bekezdésében foglalt törvényi tényállási elemeit valósította meg, kitérve arra is, hogy a zaklatás csoporttal szemben megvalósulhat-e.

Az Ebtv. 10. § (1) bekezdése szerint zaklatásnak minősül az az emberi méltóságot sértő szexuális vagy egyéb természetű magatartás, amely az érintett személynek a 8. §-ban meghatározott tulajdonságával függ össze, és célja vagy hatása valamely személlyel szemben megfélemlítő, ellenséges, megalázó, megszegyenítő vagy támadó környezet kialakítása.

A bíróság ebben a körben újból hivatkozik az Ebktv. preambulumának bevezető mondatára, mely szerint „az Országgyűlés elismeri minden ember jogát ahhoz, hogy egyenlő méltóságú személyként élhessen...”.

A preambulumhoz fűzött Kommentár 4. pontja alatt részletesen kifejtésre kerül, hogy „az egyenlő bánásmód követelménye a kötelezettekől azt kívánja meg, hogy tartózkodjanak minden olyan magatartástól, amely bizonyos tulajdonságaik alapján egyes személyek, vagy személyek egyes csoportjával szemben közvetlen, vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést, megtorlást, zaklatást vagy jogellenes elkülönítést eredményez.”

A bíróság álláspontja szerint ez a Kommentár részlet önmagában megalapozza az Ebtv. 10. § (1) bekezdésében meghatározott tényállás akként való értelmezését, hogy a zaklatás csoporttal szemben is megvalósulhat, mivel egyértelművé teszi azt a jogalkotói akaratot, hogy a jogalkotó célja a hátrányos megkülönböztetés megvalósító tényállások nyelvtani megfogalmazásának nem egységes volta ellenére is az volt, hogy a hátrányos megkülönböztetés Ebtv.-ben szabályozott különböző formáinak megvalósítását – ezen belül a zaklatást - ne csak az egyes személyekkel szemben, hanem azok csoportjával szemben is tilalmazza. Ezt a bírósági értelmezést támasztja alá az alperesi beavatkozó jogi képviselője által fentebb hivatkozott Feryn ítélet is, mely a csoporttal szembeni zaklatás definícióját bevezeti, hiszen a bíróság a bevándorlók egy csoportjával kapcsolatban tette azt a megállapítást, hogy jogaik sérültek. Nem vitatottan a Feryn ügy a 2000/43/EK Irányelvnek való megfelelés vonatkozásában született, melynek hatályát a 3. cikk szabályozza.

Az Irányelv hatálya alá nem tartozik a perbeli ügy, azonban a bíróság egyetértett azzal az alperesi beavatkozó és alperesi jogértelmezéssel, hogy ettől függetlenül analógiaként a Feryn ügyben kimondott csoporttal szemben megvalósuló zaklatás, mint fogalom a jelen perben elvégzett jogszabály értelmezés során alkalmazható.

A bíróság egyetértett azzal az érveléssel is, hogy a jogszabály hatályát akként nem lehet megbontani, hogy egyes rendelkezései és fogalmainak értelmezése mely Irányelv hatálya alá tartozik, és az Ebktv. zaklatás fogalmát másként kellene alkalmazni a csoporttal szemben megvalósuló zaklatás vonatkozásában attól függően, hogy ez az Irányelv 3. cikkének hatálya alá tartozik-e vagy sem, hiszen ez a jogintézmény kiüresedéséhez vezetne. Ezt támasztja alá a bíróság álláspontja szerint az Ebtv. 65. § f) pontja is, amely a 2000/43/EK Irányelvnek való megfelelést szolgálja.

Mivel a bíróság azt állapította meg, hogy a zaklatás csoporttal szemben is megvalósulhat, a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az alperes helyesen járt-e el, amikor az Ebtv. 19. §-a alapján megállapította, hogy a jogsérelmet szenvedett félnek kell valószínűsítene, hogy hátrány érte, vagy ennek közvetlen veszélye fenyeget, valamint a sérelemkor rendelkezett a 8. §-ban meghatározott valamely védett tulajdonsággal. Ezek valószínűsítése esetén a másik fél csak akkor mentesül, ha bizonyítja, hogy a fentiek szerint valószínűsített körülmények nem állnak fenn, vagy az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.

A törvény ezen szakasza a kimentés speciális szabályát rendeli alkalmazni, amikor két alapjog összeütközése során valósul meg a megkülönböztetés. Az Ebtv. 7. § (2) bekezdés a) pontja szerint az olyan rendelkezés, magatartás nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét, amely a hátrányt szenvedő fél alapvető jogát másik alapvető jog érvényesülése érdekében elkerülhetetlen esetben korlátozza, feltéve, hogy a korlátozás a cél elérésére alkalmas és azzal arányos.

A bíróság az alperes és az alperesi beavatkozó által hivatkozott alkotmánybírósági határozatokat (961/B/1993 AB határozat, 55/1994 (XI.10.) AB határozat, 95/2008 (VII.3.) AB határozat) vette alapul, mely szerint az emberi méltóság jogából következő személyiségi jogok - különösen az ebből eredő egyenlő bánásmód követelménye - olyan súlyúak, hogy a véleménynyilvánítás jogával szemben bizonyos esetben feltétlenül elsőbbséget kell élveznie.

A felperes polgármester sérelmezett beszédei, irásai a nyilvánosság előtt ismertté váltak, és így alkalmasak voltak arra, hogy elsősorban a kiskunlacházi romákkal szemben olyan ellenséges, támadó és megszégyenítő környezetet alakítsanak ki, vagy erősítsenek meg, azt fokozzák, amely az ehhez a csoporthoz tartozók életére hosszabb időn keresztül negatív befolyást gyakorolhat, mivel társadalmi megítélésüket csorbítja, és növeli a velük szembeni előítéletességet.

Az emberi méltóság jogának ilyen jellegű korlátozása semmiképpen sem állja ki az alapjogok összeütköztetése esetén az alkotmánybíróság által is alkalmazott szükségesség - arányosság teszt - próbáját.

A bíróság egyetértett azzal az alperesi megállapítással, hogy mindezek alapján a felperes megvalósította az Ebtv. 8. § f) pontjában megjelölt védett tulajdonsággal rendelkezőkkel szemben a zaklatást és e magatartását kimenteni nem tudta, ugyanis a kialakult, feszült légkört hivatali pozíciójában nem a megfelelő módon igyekezett feloldani, magatartásával inkább alkalmat adott arra, hogy a kisebbségekkel szemben már akkor is fennálló ellenérzések erőszakossággal párosuljanak, mellyel a cigány közösség tagjait megfélemlítették. Amikor a felperes

polgármesterként szólalt fel, ilyen minőségében írta alá a publikációját, azt a tekintélyt és közösségi legitimitációt használta a közlésének megerősítésére, amely a közhivatalából közjogi státuszából fakad, pedig figyelemmel a már említett Feret V. Belgium ügyre, a felelőssége politikusi minőségéből kifolyólag még fokozottabb.

A bíróság utal a 95/2008. (VII.3.) AB határozatban rögzítettekre, mely szerint a közélet állapotától is függ, hogy a lakosság egyes csoportjaival szembeni véleménynyilvánítás milyen hatást gyakorol a megsértett közösségekhez tartozókra. A közhatalom gyakorlóinak az Alkotmány 8. § (1) bekezdéséből származó kötelessége, hogy az egyenlő emberi méltóságot tiszteletben tartva és védelmezve folytassák tevékenységüket. Ez a kötelezettség nemcsak az egyes hatáskörök gyakorlására vonatkozik, hanem irányadó minden közéleti megnyilatkozásra.

Mindezekre figyelemmel a bíróság a rendelkező részben foglaltaknak megfelelően döntött a Pp. 339. § (1) bekezdésében rögzítettekre figyelemmel.

A bíróságnak az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló alperesi és alperesi beavatkozói kérelemről döntenie nem kellett, tekintettel arra, hogy kérelmüktől a felek a per során elálltak.

A bíróság a kereseti illetéket az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény a bírósági eljárás 2010. március 18-i megindulásakor hatályban lévő 43. § (3) bekezdése alapján a rendelkező rész szerinti összegben állapította meg.

A perköltségről a bíróság az alperes vonatkozásában a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint határozott, mely összeg a jogtanácsosi, az alperesi beavatkozó kapcsán az ügyvédi munkadíjból áll. A Pp. 75. § (2) bekezdése szerint ugyanis a perköltséghez hozzá kell számítani a felet képviselő ügyvéd, jogtanácsos, illetve szabadalmi ügyvivő készkiadásait, és munkadíját is.

A Pp. 67. § (2) bekezdése szerint a perben a gazdálkodó szervezet jogtanácsosát (jogi előadóját) az ügyvéd jogállása illeti meg. Külön jogszabályi rendelkezés hiányában a hivatásszerűen jogi képviseletet ellátó jogtanácsost az ügyvéd részére járó díjazással azonos összegű munkadíj illeti meg, amennyiben a képviseletet munkaviszony, illetőleg tagsági viszony keretében látja el.

Az alperesi jogtanácsosi és az alperesi beavatkozó ügyvédi munkadíj összegének megállapítása a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján a 3. § (2)-(6) bekezdésében foglaltak figyelembe vételével történt. A perköltség meghatározásánál a bíróság figyelemmel volt az ügyben tárgyalt tárgyalások számára, az elvégzett munka színvonalára, továbbá a Kúria Kftv.III.37.773/2012/6. számú ítéletének rendelkező részében szereplő felülvizsgálati költségre, mely alapján az alperes részére további 30.000 Ft-ban került megállapításra.

Az ítélet ellen a Pp. 340. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2014. június 17.

dr. Hajdú Ágnes s.k.
bíró

dr. Fábrián Judit s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Mária s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

